

[Kjær Rasmussen.]

lemmer får lejlighed til at tage stilling til et konkret forslag i stedet for blot at udtrykke sympati for arbejdspladسدemokratiet, når det kan ske helt uforpligtende, for så at stemme imod selv det beskedne krav om ligelig repræsentation, når bordet fanger.

Jeg skal ikke sige meget om de regler for repræsentation, vort ændringsforslag bygger på; de er meget simple og meget let forståelige, og der er redegjort for dem i bemærkningerne til forslaget. Tanken om ligelig repræsentation er konsekvent gennemført, og argumenterne er de af studenterne og retfærdigvis da også af en lang række af lærerne fremførte, som jeg kort resumerede det for et øjeblik siden.

Men der er jo andre ting i forslaget. Der er opnået mulighed for, at institutter eller fakulteter, som måtte ønske det, får lejlighed til at eksperimentere med andre ledelsesformer. Dette er allerede sket flere steder, og gennemførelsen af regeringsforslaget vil betyde et alvorligt tilbageskridt sådanne steder.

Endvidere tager dispensationsreglen sigte på forsøg med at inddrage de øvrige personalegrupper i styrelsesfunktionerne, således at man har noget erfaringsmateriale, når loven skal revideres om et par år, hvor dette spørgsmål vil melde sig med fuld styrke. Der er bestemmelser, som tager sigte på at forhindre, at universitetets faciliteter uden de ansvarliges vidende kan benyttes til fordel for lyssky foretagender som den amerikanske flåde eller den hjemlige hærens efterretningstjeneste, sådan som studenterne har afsløret eksempler på. Og der er bestemmelser, som sigter på at gøre universitetet åbent og samfundsengageret. Det sidste hævdes også at være tilfældet med regeringsforslaget, men det er den sædvanlige forskruede opfattelse af, hvad samfundet og samfundets interesser er for noget, der her dukker op. Samfundet er i regeringsforslaget simpelt hen ensbetydende med det private erhvervsliv og visse offentlige institutioner, og samfundets interesser er som altid, når regeringen taler om disse, ensbetydende med det private erhvervslivs profitinteresser.

Når universitetet skal være samfundsorienteret, betyder det efter regeringsforslaget, at det skal lade sig belære af erhvervslivet

og andre aftagere af akademisk arbejdskraft om, hvad uddannelserne skal indeholde, og hvad forskningen skal indeholde for at tilfredsstille aftagernes krav. Det behøver man efter vor opfattelse ikke at afholde årlige konferencer om, det er åbenbart for enhver hvilke krav disse aftagere stiller, og universitetet har i sin gamle form meget beredvilligt søgt at leve op til disse krav. Man vil have læger, der bekæmper symptomerne, men føler sig for fin til at angribe årsagerne. Man vil have psykologer, som ser det som deres eneste mål at tilpasse menneskene og helst aldrig finder på at spørge, om det måske er omstændighederne, der er syge. Man vil have jurister, som kan finde alle smuthullerne for dem, der har råd til at betale, og som uden vaklen vil administrere en klassejustits, hvor de typiske underklasseforbrydelser straffes hårdt, medens de typiske overklasseforbrydelser nærmest er strafri. Man vil have sociologer, som kan fortælle producenterne, hvordan de bedre kan prakke folk ting på, som de ellers ikke kunne drømme om at anskaffe sig, og som i øvrigt ved deres undersøgelser altid kan bekræfte systemet. Man vil have økonomer, som til enhver tid kan bevidne over for lønarbejderne, at netop de er skyld i inflationen, at konkurrenceevnen kræver tilbageholdenhed i lønkrav, at man svækker initiativet og skaber arbejdsløshed, hvis man kræver tilbageholdenhed i profitkrav, at det er uladssiggørligt at finde de 10 milliarder kr., som ikke opgives til skattevæsenet, at boligproblemet desværre er uløseligt, at priserne i nybyggeriet er bestemt af Vorherre selv, at lavtlønsproblemet mærkeligt nok dukker op igen og igen, skønt alle gør alt, hvad de kan, for at løse det.

Har man nogen sinde set erhvervslivet ønske en egentlig samfundsorienteret forskning? Har man i det mindste set erhvervslivets repræsentanter stå frem og sige: hør, vi har et eller andet problem her, nu har vi svinet jorden til, og det samme gælder landet og luften, og det har vi gjort i en sådan grad, at I bliver nødt til at forske lidt, for ellers tror vi da, at vore kunder dør for os? Men se, det har disse erhvervsfolk jo ikke engang gjort, de var dog ellers de nærmeste til at vide, hvad de havde rodet os ud i, men nej, de har så travlt med at jage efter profitten, at de ikke engang har tid til at se på